

Amir Šulić

BIJELA POLJA

U agoniji nestalnoga duha,
Moja bol riječi bira,
Da ispuni neplodna i suha,
Beskrajna polja bijeloga papira.

Ja ih prljam svojim blatom,
Težeći svemu sto se krije,
Skriveno otimam krvlju i ratom,
Iako moje nikad bilo nije.

Svaka brazda na bijelom polju,
Para stvarnost u dubinu priče,
Koja uz svu istrajnost i volju,
Željnim prstima uporno izmiče.

Iako me ona oduvijek prati,
Ne mogu je hvaliti ni kleti.
Niti mogu drugima je dati,
Niti samo za sebe uzeti.

Htio bih je pokazati il'reći,
Ali je nema u riječi i djelu.

Ne mogu je izgubiti ni steći,
Samo crnim slutiti na bijelu.

Ne postoje granice daha,
Da se protiv njih borimo,
Samo one koje iz straha,
Sami sebi u neznanju stvorimo.

NE KOPIRATI

MJESEC

Oblaci su skrili svojom tamom,
Sjetni mjesec, sjajan i mlad,
Bojio je noći žutom slamom,
Tolika je bila njegova glad.

Usamljeni putnik, dalek i lijep,
Na nebu jos je nisko.
Iako nije gluh ni slijep,
Srce zemlje mu je suviše blisko.

Lutalica bez sna i doma,
Uzima na svoja pleća moćna,
Tamu i svjetlo, zdrava i hroma,
I nosi ih na lutanja noćna.

Gdje neće čuti ni vidjeti,
Kada jesu, ne mogu ni biti,
Gdje je smiješno željeti i htjeti,
I konačno ništa od sebe kriti.

Gdje je voda presušila zdenac,
Gdje sunce dočekuje jutro,
Gdje je pobijednika ispleo vijenac,
Gdje je put putnika utro!

Tu je drugo prišlo sebi,
Kao da se drugo sebi daje,
I niko nikad porekao ne bi,
Da najmanje u sebi postoji i traje.

Tišina počinje u snazi krika,
Od beskraja pa sve do središta,
U beskraju se usamljena masa stiska,
Istina i laž, u svemu ništa!

MOST

Snazno huči, zelena rijeko,
Neka tvoj žubor vazduh para,
Da ne čujem korake koji žele preko
Starog mosta drevnih neimara.

Most preko tvoje snažne struje,
Putnike je vječno učinio slijepim.
Svaki korak guši ih i truže,
Mjesto da im prijetnja dušu krijepi!

Daleka im je tama tvoga vrela,
Kuju život neizmjernom tajnom hrani,
Kojom bi se praznina ispuniti htjela,
I kojom tami još izmiču dani !

NE KOPIRATI

PONOĆ

Mjesec po zidu kroz roletne sija,
Taj vječno usamljeni putnik bijeli,
Soba je topla i tišina prija,
Od bezdana me čitava vječnost dijeli.

Propašću je ovjenčana svaka zraka;
Na putu do dna, progutaće je tajna,
Osvjetliće ona samo dio mraka,
Ma koliko da je odlučna i sjajna.

U tom kobnom, spasonosnom času,
Naša sretna lica pronašle su zrake,
Zasja mjesec jače u ravnodušnu masu
I sa novom nadom zađe za oblake!

PRAPOČETAK

Kada život prestane da hući,
I razum utiša nebrojene snove,
Tišina počne bez milosti da muči
Svojom tajnom, i muklo da zove.

Tada vidim bezdan nad kojim sve visi,
Tada još nije počeo početak,
Tu sam bio, gdje jesi i nisi,
Gdje je praznina jedini začetak!

Ubrzo zora počinje da budi
Život koji glasno žuboriti stane,
Koji snažnom strujom pritišće mi grudi
I umorne oči, za bezdan prikovane.

BOL

Zašto se širiš u beskraj, bolu,
Velik je i strašan tvoj čemer i jad,
I kada progutaš istinu golu
Prazninom nećeš utoliti glad.

Sve što nađeš neće biti dosta,
Sve što stvoriš drugima je hrana,
Radost dara što iz patnje posta,
Čestitim i slabim je davno obećana.

Zašto se bez razloga ljutiš
Na muk drevne majke praznine?
Samo trebaš tiho u sebi da slutiš
Njene padove i vrtoglave visine!

POČINAK

Odričem se sebe u radosnom plaču,
Tama nikad nije skrivala manje,
Prilazim hladnom, istinitom maču,
I biram njegovo nepostojanje!

Sve što znam je bol od tišine,
Sve što znam je težnja ka manjem,
Kidaju me spoznaja vječne tmine
I nostalgija za neznanjem.

Ko ne želi, u času svanuća,
Da neznanje noći potraje još malo,
Kome je do zemnih postignuća
I do budnih tada stalo!

NEMIR

Nešto me muči, duboko i tamno,
Plima noći donese ga meni,
Niti uzvišeno, ni najmanje sramno,
Ali mi dušu ipak pritiska i sjeni!

Kada je došla, počele su zime,
Reče da je dar koji rijetkima daju,
Da je kao takvu samo neki prepoznaju,
I da je samoća samo jedno njeno ime.

„Bajke i spas od mene ne traži,
Ogledalo sam stvari, neobuzdan vranac,
Ogledaj se smjelo, reci ko ti je draži,
Sluga društva ili vječiti stranac?

Sve vijekove ljudske, božanstva razna,
Svojim ću ništavilom progutati u trenu,
Hrani me bolom, jer sreća je prazna,
I sam na kraju nestani u sjenu!“

TJESKOBA

U hladnoći jasnih, samotnih visina,
Prolaznost ne skriva brazde svoga toka,
Nestaše iluzije, ta opojna vina,
Samo istina se smije, prazna i duboka!

Pjesma koja kida tkivo mojih grudi,
Ne stiže do ušiju niti jednog bića,
Pustinja između mene i ljudi
Žudno guta glas svakoga otkrića.

Samoća otkriva tajnu ništavila,
Daje mu slobodu da buja i raste,
Bez najmanjeg srama, ništa ne bi skrila,
Prinosi mu krv, ožiljke i kraste!

Sve je ponor, bezdan koji vreba,
Moje ništavilo prožima sve kutke,
Padati, tonuti, patiti sad treba,
U iskonu što nas pokreće ko lutke!

STVARANJE

Isklesaću te, bezoblična stijeno,
Oštricom tuge i neizmjerne bijede,
Izgubićeš mir u okrilju njenom,
Zbog spoznaje nesretno i blijede.

I ne pitaj mene, zakon slijepi,
Zašto moraš patiti i propasti,
Iako te muči i nimalo ne krijepi,
Ta će ti se tavnica još i dopasti!

Zato iscrpi najveće muke,
U vlastiti bezdan hrabro se vini,
Propadni i uskrsni od vlastite ruke,
I na pola puta premoren počini!

PRINCIPI STVARNOSTI

Proždirući sebe život postoji,
Viče, čuti, plaši se i ljuti,
Iako nebrojeno bića kroji,
Ni trunku ništavila neće otkinuti.

Tinja tama ostrvima svjetla,
Ustreptale oaze u beskrajnoj noći,
Koja niti sa krikom pijetla
Nikada nad nama neće proći!

Taj pohlepni život i tame sila,
Vode drevnu bitku stariju od svijeta,
Rat između bola i ništavila,
Po kojoj i nebivstvo postoji i cvjeta!

BROD

Brod, vjetropir, bez sidra i luke,
Nemirna pučina njegov je dom,
Obalama umorno pruža ruke,
Sluteći konačni krah i slom.

Šiban vjetrom, nagrižen solju,
Pita se zašto još valovima bježi,
Tražeći slobodu izgubio je volju,
Poriv da želi i nečemu teži.

On ne smije na površini stati,
Uzalud težeći smislu i jedinstvu,
Valja sebe izgubiti, prevladati,
Na putu ka dnu i nebivstvu!

PROTIVRIJEČJE

Ja vidjeh razdor u njegovoj cjelini,
Postojeće koje bivstvovalo ne bi,
Vidjeh jedno u bogatoj množini,
Proturječno svijetu i samome sebi.

Spoznah borbu što neprekidno gori,
I ratni poklič koji para tišinu,
Dok svako biće pritiska i mori
Nemoć da se okovi bivstvovanja skinu!

Vratiti se domu, biti vječno jedno,
Sa svime što u agoniji postoji i pati,
Dostignuće je isprazno i bijedno,
Jer se ne može u njemu svjesno uživati.

Istina traži strast, predanost i vjeru,
Vjera povremeno zahtjeva čudo,
Razumni od svega ruke peru
I u čudu gledaju ovo kolo ludo!

PRVA ZORA

U tebi tek prva zora sviće,
Proljeće krasi neobuzdanu kosu,
Nemir pokreće cijelo biće
Da jutarnju skupljaš rosu.

Za tebe je život neiscrpan dar,
Šarena paleta beskrajnih mogućnosti,
Za mene bijaše prozaična stvar,
More bola bez promjene, budućnosti.

Već mi je starost uklesala bore,
Naivna mladost kratkog je vijeka,
Prebrojah zvijezde, planine i gore,
Vidjeh bezdan koji spokojno me čeka!

I kad me obuze tama duboka,
A svijet postade tamnica beznađa,
Vidjeh dva nemirna, vrela oka,
U kojima se tek prva zora rađa!

PROKLETSTVO BIVSTVOVANJA

Tamno, neznano, krije se i čuti,
Tihim koracima nepostojanje slavi,
Ali moje oko njegov bitak sluti,
Koji žudno želi da se pojavi!

Čim se otrgne od vječnog neznanja,
Postaće jedno kroz sva doba,
Određujući forme svoga postojanja,
U svijetu borbe, rata i sukoba.

Svakome biću suština je rana;
Ne samo da spoznaji izmiče,
Već se svega po čemu je znana
Prezrivo u svojoj vječnosti odriče!

PR DIOGEN pro kultura magazin
<http://www.diogenpro.com>